

Clare Mackintosh

Te las să pleci

Traducere din engleză de
Liviu Szoke

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Ionescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © Jaroslaw Blaminsky/Arcangel Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Ofelia Coșman

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACKINTOSH, CLAIRE

Te las să pleci / Clare Mackintosh;
trad.: Liviu Szoke. - București: Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-766-2

I. Szoke, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: I Let You Go
Autor: Clare Mackintosh

Copyright © Claire Mackintosh 2014
First published in Great Britain in 2014 by Sphere

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, ghișeul 1, C.P. 490, București
Tel.: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-766-2

Prolog

Vântul îi suflă părul umed peste față, iar ea mijește ochii ca să se apere de ploaie. O vreme ca asta îi face pe toți să se grăbească; să se furișeze repede pe caldarâmul umed, cu bărbiile înfundate în gulere. Mașinile care trec pe șosea le aruncă stropi mărunți de apă pe pantofi; zgomotul traficului o împiedică să audă mai mult de câteva cuvinte din noutățile care încep să se reverse odată ce porțile școlii s-au deschis. Cuvintele tâșnesc din gura lui neîncetat, amestecate și fără vreo ordine logică, căci e încântat de lumea nouă în care se află. Reușește să înțeleagă ceva despre un nou prieten; despre un proiect în spațiu; despre un profesor nou, iar ea privește în jos și surâde când aude cât este el de încântat, ignorând frigul care pătrunde prin eșarfa ei. Băiatul se hlizește la ea și-și ridică fața pentru a simți gustul ploii; genele ude lipite unele de altele îi formează dungi întunecate în jurul ochilor.

— Și pot să-mi scriu numele, mami!

— Ce băiat deștept, spune ea, oprindu-se să-l sărute cu putere pe fruntea udă. O să-mi arăți când ajungem acasă?

Merg pe cât de repede sunt în stare picioarele unui băiețel de cinci ani, în timp ce ea îi duce ghiozdanul care i se tot lovește de genunchi.

Aproape au ajuns acasă.

Farurile strălucesc pe asfaltul umed, lumina puternică a acestora orbindu-i la fiecare câteva secunde. Așteaptă ca în șirul de mașini să apară un moment liber și se grăbesc să traverseze șoseaua aglomerată cu capetele plecate, iar ea îl strânge mai puternic de mâna mică, simțind-o prin mânușa din lână moale, făcându-l și pe el să grăbească pasul. Frunzele pline de apă se lipesc de parapeteți, culorile strălucitoare ale acestora devenind un maro opac.

Ajung pe strada liniștită, unde casa îi așteaptă chiar după colț, și se gândește cu voioșie la căldura îmbietoare a acesteia. Simțindu-se în siguranță printre casele vecinilor, ea îi dă drumul la mână ca să-și îndepărteze o șuviță de păr umed din ochi, râzând din cauza cascadei de picături pe care o provoacă această mișcare.

— Uite, spune ea în timp ce cotesc pentru ultima dată. Am lăsat lumina aprinsă, ca să ne întâmpine.

Pe partea cealaltă a străzii se află o casă din cărămidă roșie. Două dormitoare, o bucătărie minusculă și o grădină plină de ghivece, pe care a avut mereu de gând să le umple cu flori. Doar ei doi, împreună.

— Hai să ne luăm la întrecere, mami...

Băiețelul e într-o continuă mișcare; plin de energie din clipa în care se trezește și până când pune capul pe pernă. Țopăind tot timpul, alergând întruna.

— Haide!

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă; senzația de loc gol lăsată de el atunci când o ia la fugă înspre casă, dorind să ajungă mai repede în căldura holului, în fața căruia se află veranda plină de lumină. Lapte; biscuiți; douăzeci de minute petrecute în fața televizorului; crochete din pește și ceai. Rutina

care s-a instalat foarte repede, deși de-abia au ajuns la jumătatea primului semestru de școală.

Mașina apare de nicăieri. Scârțâitul cauciucurilor ude de la ploaie, bubuitul făcut de un băiat de cinci ani care izbește parbrizul și trupul lui care se rostogolește înainte să lovească asfaltul cu putere. Aleargă după el, în fața mașinii care încă mai înaintează. Alunecă și cade și ea cu putere pe asfalt, cu brațele desfăcute, impactul tăindu-i răsuflarea.

Totul se termină într-o fracțiune de secundă.

Se ghemuiește lângă el, căutându-i cu febrilitate pulsul. Își vede în aer propria răsuflare ca pe un nor alb și singuratic. Vede umbra întunecată care se formează sub capul lui și își aude propriul urlet de parcă ar fi scos de altcineva. Își înalță privirea către parbrizul aburit, în timp ce ștergătoarele aruncă șiroaie de apă în noaptea din ce în ce mai întunecoasă, iar ea țipă la șoferul pe care nu poate să-l vadă s-o ajute.

Se apleacă să încălzească băiatul cu trupul ei și-și deschide haina ca să se acopere și pe ea, și pe el, iar tivul acesteia absoarbe apa ce bălțește pe șosea. Iar ea îl sărută și-l imploră să se trezească, în timp ce balta de lumină galbenă care îi învăluie se îngustează până devine o rază subțire; mașina dă înapoi, îndepărtându-se. Motorul geme a protest, mașina face două, trei, patru manevre pentru a întoarce pe strada îngustă, frecându-se din cauza grabei de unul dintre platani imenși care stau ca niște santinele pe marginea străzii.

Apoi se lasă bezna.

Capitolul 1

Inspectorul de poliție Ray Stevens stătea lângă fereastră cu privirea ațintită pe scaunul din birou, al cărui braț era rupt de mai bine de un an. Până acum se rezumase, pragmatic, la a nu-și lăsa toată greutatea pe partea stângă a scaunului, însă, în timp ce era plecat la masa de prânz, cineva mâzgălise „defect” cu un marker negru pe spatele spătarului. Ray se întreba dacă entuziasmul de curând regăsit al celor de la logistică cât privește evaluarea echipamentului se va extinde până la înlocuirea piesei de mobilier defecte, sau dacă era destinat să conducă Direcția de Investigații Criminale din Bristol dintr-un scaun care arunca serioase îndoieli asupra credibilității sale.

După ce se aplecă să caute un marker în sertarul de sus al biroului, în care domnea haosul, Ray se ghemui la pământ și schimbă inscripția cu termenul „detectiv”. Ușa de la birou se deschise, iar el se ridică rapid de jos, apăsând la loc capacul markerului.

— A, Kate, tocmai voiam să...

Se opri, dându-și seama de expresia de pe chipul ei înainte de a zări hârtia cu însemnele Centrului de Comandă și Control din mâna ei.

— Ce-ai acolo?

— Un accident al cărui autor a fugit de la locul faptei, în Fishponds, șefu'. Un băiat de cinci ani a murit.

Ray întinse o mână după coala de hârtie și o citi rapid, în timp ce Kate stătea stânjenită în cadrul ușii. De-abia intrată în tură, ea făcea parte din echipa Direcției de Investigații Criminale de vreo două luni și încă mai încerca să se integreze. Totuși, era bună: mai bună decât își imagina ea.

— Niciun număr de înmatriculare?

— Nu, din câte știm. Avem o echipă care s-a asigurat că scena este izolată, iar șeful acesteia îi ia o declarație mamei copilului chiar acum. E într-un șoc profund, îți dai seama.

— Dacă va fi nevoie, poți să stai până târziu? întrebă Roy, însă Kate deja încuviința din cap înainte ca el să termine fraza.

Își aruncară unul altuia un zâmbet scurt, ca într-o înțelegere tacită a faptului că era total aiurea să se bucure de valul de adrenalină care-și făcea simțită prezența, când ceva așa oribil tocmai se întâmplase.

— Bun, atunci hai să mergem.

Dădură din cap în semn de salut către mulțimea de fumători strânși sub acoperișul de deasupra intrării din spate.

— Toate bune, Stumpy? întrebă Ray. O iau pe Kate cu mine la locul accidentului din Fishponds. Vrei să mergi până la Informații și să vezi dacă au aflat ceva nou?

— Mă duc acum.

Bărbatul mai în vârstă mai trase un ultim fum din țigară. Sergentul Jake Owen fusese poreclit Stumpy cu

atât de mult timp în urmă încât acum era o adevărată surpriză dacă în sala de judecată își auzea numele lui real. Un om nu prea vorbăreț, Stumpy știa mai multe povești de război decât voia să împărtășească și era, fără urmă de îndoială, cel mai bun sergent al lui Ray. Cei doi bărbați formaseră o echipă timp de mulți ani și, grație forței sale în totală contradicție cu statura lui mărunță, Stumpy era un partener de nădejde, pe care te puteai bizui.

În afară de Kate, echipa lui Stumpy mai era alcătuită din agentul Malcolm Johnson, un tip foarte calm, și din tânărul Dave Hillsdon, plin de entuziasm, dar cam rebel, ale cărui eforturi prea hotărâte de a face arestări erau cam prea la limită pentru gustul lui Ray. Împreună formau o echipă bună, iar Kate învăța cu rapiditate de la ceilalți. Avea o pasiune aprigă în ea, ceea ce-i trezea lui Ray nostalgia după zilele în care era și el un agent de poliție ambițios, înainte ca șaptesprezece ani de birocrație să-l îngroape cu totul.

Kate conducea micul Corsa fără însemne prin traficul din ce în ce mai aglomerat din cauza orei de vârf, îndreptându-se spre Fishponds. Era un șofer tare nerăbdător; țâțâia atunci când o lumină roșie îi ținea pe loc și-și întindea gâtul pentru a vedea mai bine ce-i reține. Era într-o agitație continuă: bătea darabana cu degetele pe volan, își strâmba nasul a nemulțumire, se foia întruna în scaun. În timp ce traficul începea să se miște din nou, ea se apleca în față, de parcă mișcarea sa îi putea face și pe ceilalți să se miște mai repede.

— Ți-e dor de girofaruri? o întrebă Ray.

Kate rânji.

— Poate, un pic.